

Attende Kapitel.

Da Per den næste Morgen vaagnede, følte han sig ikke vel. Han sov altid uroligt og havde om Natten kastet Tæpperne af sig, saa han var kommen til at fryse.

Idet han rejste sig overende i Sengen, jog der ham et smertefuldt Sting gennem Brystet og samtidig en Angst gennem Sjælen. Den Smerte kendte han. Det var den samme, der havde foruroliget ham et Par Gange under hans Rejse, sidste Gang i Wien efter de anstrengende Baadfarter gennem Donaudeltaet. Paa Grund af Mistillid til de udenlandske Læger og desuden af en vis Sky for den Sandhed, der kunde komme for Dagen, havde han hidtil ikke villet lade sig undersøge. Men nu skulde der gøres Alvor af det. Han ringede paa Jomfruen og lod en af Københavns mest bekendte Hospitalsoverlæger kalde.

Der gik nogle Timer, før Lægen kom. I sin Ensomhed fik han god Tid til at fantasere sig ind i den Forestilling, at disse gentagne og for hver Gang heftigere Smerteanfald kunde være Forbud paa Døden.

Dø allerede nu? Fireogtyve Aar gammel! Med sit Livsværk ufuldført, ja end ikke paabegyndt!